

Arrest

nr. 148 269 van 22 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Mohammad X, X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 mei 2010 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt bij beslissing van 29 november 2010 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Inzake het beroep dat de verzoekers tegen deze beslissing hadden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd bij arrest nr. 57.536 van 8 maart 2011 de afstand van geding vastgesteld.

Op 26 februari 2013 dienen de verzoekers een tweede aanvraag in tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze tweede aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 25 april 2013, voor zover het de eerste verzoeker betreft. Op 24 mei 2013 wordt de aanvraag, in hoofde van de tweede verzoekster, ongegrond verklaard. Tegen deze laatste beslissing werd een beroep ingediend bij de Raad, beroep dat werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 119 741 van 27 februari 2014.

Op 6 november 2014 dienen de verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) verklaart deze laatste aanvraag onontvankelijk bij beslissing van 11 december 2014.

Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 30 december 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.11.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

A(...), M(...) A(...)

[...]

A(...), K(...)

[...]

+ kinderen:

A(...), Ma(...)

A(...), A(...) K(...)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

1. Artikel 9ter-§ 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Betreffende de elementen voor A(...). M(...) A(...)

Op 29.10.2010 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 21.05.2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 21.05.2010 (zie bevestiging arts dd. 10.12.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 29.10.2010 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Betreffende de elementen voor A(...). K(...)

Op 26.04.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 01.03.2013. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 01.03.2013 (zie bevestiging arts dd. 09.12.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 26.04.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan A(...). M(...) A(...) en A(...) K(...) te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN (...)i ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

2. Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

A(...), Ma(...) en A(...), A(...) K(...) worden vermeld in een document van een psycholoog dd. 04.11.2014. Dit document is echter niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007; bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 06.11.2014, dus na de invoegingstreding op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art.9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de initiële aanvraag werd overgemaakt (Arrest 70 753 RW dd. 28.11.2011 en Arrest 214.351 RvS dd 30.06.2011).”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekers hebben de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat in onderhavig arrest geen uitspraak wordt gedaan omtrent de kosten van het geding en *a fortiori* niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.1. De verzoekers lichten het middel als volgt toe:

“Artikel 9ter §1, tweede lid Vw. vermeldt “alle nuttige en recente inlichtingen” over de “ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst”. Verder wordt er in dit artikel vermeld dat de “beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer”.

De elementen die de aanvraag ondersteunen zijn de elementen die nog niet ingeroepen mogen zijn in een vorige aanvraag. Als er nieuwe informatie wordt voorgelegd om de aanvraag te ondersteunen inzake de toegankelijk en beschikbaarheid van de behandeling in het land van herkomst kan de aanvraag niet onontvankelijk verklaard worden op grond van het feit dat er geen nieuwe medische elementen werden ingeroepen.

De arts-adviseur stelt dat er voor A(...) M(...) A(...) en A(...) K(...) geen nieuwe elementen voorliggen die hem ertoe open zijn beslissing te herzien.

Er dient evenwel gesteld te worden dat de aanvraag van november 2014 breder was, en dit op essentiële punten, dan de eerdere aanvragen tot medische regularisatie.

Ten eerste werd op medisch vlak ook gewag gemaakt van ernstige psychologische problemen. Het is niet omdat de psychologische problemen niet werden vermeld op het standaard medisch getuigschrift dat ze geen medische elementen uitmaken die beoordeeld dienen te worden. Nergens in artikel 9ter Vw. wordt er gesteld dat enkel met die medische elementen kan rekening gehouden worden die een

standaard medisch getuigschrift vervat zijn. Er wordt enkel vereist dat er een standaard medisch getuigschrift wordt voorgelegd als ontvankelijkheidsvoorwaarde.

De psychologische problemen van verzoekende partij zijn van direct belang voor de beoordeling van de ernst van de aandoening en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling. De eerder gekende aandoeningen worden immers niet ongemoeid gelaten door de psychologische problemen, maar deze enten zich op de eerder bestaande aandoeningen en compliceren de behandelingsmogelijkheden.

In de Codex Medicus (bijlage 2, pg.584) staat er onder 'Angststoornis' te lezen dat een behandeling noodzakelijk is voor angststoornissen en dat deze bestaat uit de behandeling van de primaire oorzaak, eventueel ondersteund door anxiolytica. De behandeling van de primaire angststoornissen bestaat voornamelijk uit cognitieve gedragstherapie en/of medicatie.

Onder 'Depressie' staat in de Codex Medicus (bijlage 2, pg. 596-598) te lezen dat deze vaak gepaard gaat met suïcidegedachten, en dat 10 of 15% van de gevallen gepaard gaat met psychotische kenmerken. Bij de noodzakelijk geachte behandeling wordt er vermeld dat het suïciderisico steeds moet worden nagegaan. Enkel bij een milde depressie kan gedurende 3 maanden een vinger-aan-de -pols contact gehouden worden omdat dit type depressie vaak spontaan herstelt. Bij matig ernstige depressies is er psychotherapie de noodzakelijke behandeling. Bij onvoldoende effect dienen dan serotonineheropnameremmers genomen te worden. In ernstige gevallen is klinische opname aangewezen. Er kan nood zijn aan antidepressiva, antipsychotica, etc.

Zowel voor ernstige als minder ernstige depressies is psychotherapie nodig.

De prognose is volgens de Codex Medicus als volgt: "De meeste patiënten herstellen van een eerste depressieve episode. De kan op een recidief binnen 10 jaar wordt op 50% geschat en neemt toe met het aantal recidieven. Een ontwikkeling naar een chronisch beeld kan optreden. Suïcide is een belangrijk risico."

Verder vinden we in de Codex Medicus (bijlage 2, pg.624-625) onder 'Posttraumatische Stresstoornis' (PTSS) terug dat ook hier cognitieve therapie en serotonineheropnameremmers de noodzakelijke behandeling uitmaken.

Voor de heer A(...) M(...) A(...) was er ook sprake van gonartrose. De arts-adviseur meldt dat er voor de gonartrose geen behandeling voorzien is.

Indien we de Codex Medicus (bijlage 2, pg. 302) er op nalezen blijkt echter dat gonartrose behandeld dient te worden door oefentherapie en spierversterking, gewrichtsbescherming en medicamenteuze pijnbestrijding.

Het is erg duidelijk dat er op medisch diagnostisch vlak niet gewoonweg eerder ingeroepen elementen voorliggen maar dat ook deze nieuwe elementen aan een medisch advies dienen onderworpen te worden.

(...)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar deze elementen en dat zij ten onrechte ervan uitgaat dat de psychologische staat geen nieuw element is waarop de verblijfsaanvraag kan gesteund worden en dat gonarthrose niet behandeld zou kunnen worden?.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt."

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat er nieuwe elementen nopens de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling zouden voorgelegd zijn. De verzoekende partij meent dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 06.11.2014 op essentiële punten breder was dan de eerdere aanvragen tot verblijfsmachtiging.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt

de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij hun situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verweerder laat gelden dat artikel 9ter van de wet als volgt luidt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen.

In diens adviezen maakt de arts-adviseur uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

- Ten aanzien van eerste verzoeker:

“Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 06/11.2014 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. F. Janssens op 28.10.2014. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 12.06.2014, 10.05.2014 en 17.07.2014 blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest bevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 21/05/2010 waardoor DVZ op 29/11/2010 reeds een beslissing heeft genomen. Behoudens de eenzijdige gonartrose, die overigens niet behandeld wordt, gaat het over exact dezelfde aandoening. Betrokkene legt tevens een document d.d. 04.11.2014 voor, afgeleverd door een psycholoog. De informatie in dit document is echter niet van die aard dat zij mijn beoordeling wijzing van de diagnostische en klinische gegevens uit het voorgelegd doktersgetuigschrift.”

- Ten aanzien van tweede verzoekster:

“Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 06/11.2014 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. F. Janssens op 28.10.2014. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 28.03.2014, 15.09.2014, 17.05.2013, 16.05.2014, 17.04.2014, 28.04.2014 blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest bevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 01.03.2013 waardoor DVZ op 26.04.2013 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoening. Betrokkene legt tevens een document d.d. 04.11.2014 voor, afgeleverd door een psycholoog. De informatie in dit document is echter niet van die aard dat zij mijn beoordeling wijzing van de diagnostische en klinische gegevens uit het voorgelegd doktersgetuigschrift.”

Gelet op voormelde adviezen is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om in toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet tot onontvankelijkheid te besluiten.

Het loutere feit dat de verzoekende partij beweert dat “de aanvraag van november 2014 breder was, en dit op essentiële punten, dan de eerder aanvragen tot medische regularisatie”, doet uiteraard op generlei wijze afbreuk aan het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich op dezelfde medische elementen beroept, als bij de eerdere aanvragen tot verblijfsmachtiging dd. 21.05.2010 en 01.03.2013 dewelke respectievelijk op 29.10.2010 en 26.04.2013 ongegrond werden verklaard.

De verzoekende partij verwijst vooreerst naar de psychologische problemen dewelke door haar werden aangevoerd en zij houdt voor dat niet vereist is dat alle medische aandoeningen in het standaard medisch getuigschrift vermeld worden.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder gelden dat uit de medische adviezen dd. 09.12.2014 en 10.12.2014 blijkt dat door de arts-adviseur niet zonder meer voorbij is gegaan aan het voorgelegde attest van een psycholoog dd. 04.11.2014. Hieromtrent werd door de arts-adviseur evenwel geoordeeld dat het document niet van aard is om de beoordeling van de diagnostische en klinische gegevens uit de voorgelegd doktersgetuigschriften te wijzigen.

Verweerder wijst dienaangaande overigens op het feit dat reeds werd geoordeeld dat een attest dat uitgaat van een psycholoog, niet kan beschouwd worden als een medisch attest, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de arts-adviseur om met een dergelijk document geen rekening te houden bij de beoordeling van de medische problematiek van de verzoekende partij.

“Verzoekende partij toont niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn of steunt op een foutieve feitenvinding dat, in het kader van de beoordeling door een ambtenaar-geneesheer zoals vermeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het risico voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker of het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst en van de mogelijkheden van behandeling aldaar, deze ambtenaar-geneesheer enkel rekening houdt met de medische attesten die hem worden voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer geeft een medische beoordeling van de gezondheidsproblematiek van de vreemdeling. Verzoekende partij toont niet aan dat de attesten van een psycholoog die zij heeft

voorgelegd, medische attesten zouden zijn van een arts. Uit de stukken van het dossier en uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de ambtenaar-geneesheer wel rekening heeft gehouden met al de medische attesten opgesteld door een arts, die haar werden voorgelegd. Zoals reeds werd gesteld, is de ambtenaar-geneesheer uitvoerig ingegaan op de psychische problematiek van verzoeker en op de behandelingsmogelijkheid door een psychiater. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing steunt op het oordeel van de ambtenaar-geneesheer die bij de beoordeling van de medische problematiek van verzoekende partij heeft beslist geen rekening te houden met attesten die niet uitgaan van een arts en die niet als medisch attest kunnen worden beschouwd.” (R.v.V. nr. 55.650 dd. 08.02.2011)

Volledigheidshalve merkt verweerder in dit kader nog op dat de arts-adviseur bij toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet met een specifieke wettelijke opdracht belast is, dewelke een specifieke controletaak behelst, die uiteraard volledig losstaat van de genezende en remediërende taak van de behandelende artsen van de verzoekende vreemdeling.

Zie ook:

“De opdracht waarmee de ambtenaar-geneesheer op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is belast, heeft aldus principieel geen uitstaans met het diagnosticeren, voorschrijven, toedienen noch opvolgen van de medische behandeling van een consulterende patiënt zodat de ambtenaar-geneesheer in casu niet kan worden geacht over te gaan tot het verstrekken van gezondheidszorg in de zin van de wet betreffende de rechten van de patiënt en de verzoekende partij zich in relatie tot de ambtenaar-geneesheer niet de hoedanigheid van patiënt in de zin van voormelde wet kan aanmeten. De verzoekende partij kan dienvolgens evenmin worden bijgetreden waar zij stelt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer een ongeoorloofde inmenging zou vormen in haar lopende behandeling zoals vooropgesteld door haar behandelende artsen.” (R.v.V. nr. 120.673 dd. 14.03.2014)

En ook:

“Verzoekster verliest ook uit het oog dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet verweerder niet de verplichting oplegt om in alle gevallen na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze controle dient slechts te gebeuren indien het ontbreken van deze medische zorgen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling in een onmenselijke of vernederende behandeling kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling.” (R.v.V. nr. 117.074 dd. 17.01.2014)

De verzoekende partij verliest kennelijk uit het oog dat de arts-adviseur in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet -gelet op diens specifieke wettelijke opdracht- geenszins gehouden is om na te gaan of de verzoekende partij in haar land van herkomst alle zorgen kan ontvangen, dewelke in België aan haar verstrekt worden. Er dient slechts te worden onderzocht of er een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel op een mensonterende of vernederende behandeling indien er geen behandeling is in het land van herkomst.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aan te tonen dat de arts-adviseur ten onrechte zou geoordeeld hebben dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij ongewijzigd is ten opzichte van de eerste aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat het onderzoek in het kader van de eerdere aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wel degelijk kan volstaan.

Zie ook:

“De Raad herhaalt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard omdat de door verzoekers aangehaalde elementen reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een vorige aanvraag. Deze loutere vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te kunnen nemen, zodat de gemachtigde niet diende na te gaan of er in het land van herkomst de nodige medische zorgverstrekking beschikbaar is.” (R.v.V. nr. 123.086 dd. 25.04.2014)

Verweerder wijst nog op volgende rechtspraak:

“Het is niet omdat verzoekers nog steeds ziek zijn, dat hun aanvraag om machtiging tot voorlopig opnieuw dient onderzocht te worden op basis van identieke elementen. Verzoekers tonen niet aan welke nieuwe elementen aan de grondslag zouden liggen van hun aanvraag. De medische motieven werd uitgebreid onderzocht door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en er werd op 8 juni 2011 een beslissing genomen houdende de ongegrondheid van verzoekers' aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 ter van de

Vreemdelingenwet. Het louter feit dat verzoekers het niet eens zijn met de besluitvorming van de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en de ambtenaar-geneesheer, wettigt geen nieuw onderzoek van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.” (RvV nr. 77 183 van 14 maart 2012)

“De Raad wijst erop dat verweerder zich bij het nemen van huidige bestreden beslissing heeft gehouden aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat in § 3, 4° bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard “[...] wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”. Zoals hoger reeds gesteld, blijkt dat er geen noemenswaardige verschillen bestaan tussen de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 4 oktober 2010 en 5 augustus 2011. Bijgevolg getuigt het niet van onredelijkheid van verweerder om te oordelen dat de aanvraag in casu onontvankelijk is. Zij had hiertoe immers de mogelijkheid op basis van de toepasselijke wettelijke bepalingen.” (RvV nr. 73 815 van 24 januari 2012)

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar onontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Het gegeven dat de verzoekende partij door middel van andere standaard medische getuigschriften de medische toestand heeft geactualiseerd, betekent inderdaad niet dat zij het bewijs levert van andere medische gegevens.

Zie in die zin:

“Een later gedateerd medisch attest is niet noodzakelijk een “nieuw” medisch attest in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dienen immers “andere” medische gegevens te worden aangebracht.” (R.v.V. nr. 97.029 dd. 13.02.2013)

“Het feit dat eerste verzoekster nog steeds ziek is, betekent niet dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw zou moeten worden onderzocht op basis van nagenoeg identieke elementen.” (R.v.V. nr. 107.339 dd. 25.07.2013)

De verzoekende partij brengt in haar inleidend verzoekschrift een feitelijke uiteenzetting naar voor nopens de medische behandelingen van angststoornissen en depressies, doch zij verliest kennelijk uit het oog dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uiteraard geen feitelijke herbeoordeling van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de arts-adviseur in onderhavig geval een bijkomend onderzoek had moeten voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Er weze benadrukt dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet reeds het voorwerp uitmaakten van een diepgaand onderzoek in het kader van een eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, naar aanleiding waarvan werd vastgesteld dat de noodzakelijke behandelingen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

Gelet op het voormelde kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de arts-adviseur, hetzij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging diende na te gaan of er in het land van herkomst de nodige medische zorgverstrekking beschikbaar is. De verzoekende partij haar beschouwingen dienaangaande missen grondslag.

Zie ook:

“De Raad herhaalt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard omdat de door verzoekers aangehaalde elementen reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een vorige aanvraag. Deze loutere vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te kunnen nemen, zodat de

gemachtigde niet diende na te gaan of er in het land van herkomst de nodige medische zorgverstrekking beschikbaar is.” (R.v.V. nr. 123.086 dd. 25.04.2014)

Verweerder verwijst volledigheidshalve tevens naar volgende rechtspraak:

“Zoals ook reeds werd aangegeven bij de bespreking van de formele motiveringsplicht volstaat de vaststelling dat de situatie voorzien in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet zich voordoet opdat huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, zonder dat nog een toetsing aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet of een beoordeling ten gronde van de aanvraag zich opdringt. Hiertoe dient enkel te worden overgegaan indien nieuwe elementen die niet eerder voorlagen worden aangebracht. Verzoeksters hun betoog betreffende het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij zij stellen dat niet alle componenten van deze bepaling werden onderzocht en evenmin in het licht van alle componenten werd gemotiveerd, is dan ook niet dienstig. In de bestreden beslissing wordt geen standpunt ingenomen met betrekking tot de vraag of tweede verzoeksters medische aandoeningen al dan niet aandoeningen in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitmaken, een appreciatie waar ook enkel de ambtenaar-geneesheer over kan oordelen.

Centrale vraag die zich in casu stelt, is of verweerder correct heeft vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van huidig voorliggende aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 28 september 2009 die aanleiding heeft gegeven tot de beslissing van 19 maart 2012. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoeksters in het kader van huidig beroep niet op dienstige wijze kritiek kunnen uiten op voormelde beslissing van 19 maart 2012. Indien zij met deze beslissing niet akkoord konden gaan, stond het hen vrij tegen deze beslissing in beroep te gaan. De bevoegdheid van de Raad in huidig voorliggende zaak beperkt er zich toe na te gaan of verweerder al dan niet kon besluiten tot de onontvankelijkheid van huidig voorliggende aanvraag in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.” (RvV nr. 116.037 dd. 19.12.2013)

De verweerder laat dienaangaande gelden dat verzoekende partij in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

De verweerder laat gelden dat de verzoekende partij niet ernstig kan ontkennen dat de ingeroepen aandoening beantwoordt aan elementen die reeds in een vorige aanvraag werden ingeroepen.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het onderzoek van het zorgvuldigheidsbeginsel vergt *in casu* dus tevens een onderzoek van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, bepaling waarvan de verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

De in voorliggende zaak relevante bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De bestreden beslissing maakt, wat de eerste verzoeker betreft, toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet om de derde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing is gegrond op de volgende vaststellingen:

“Betreffende de elementen voor A(...). M(...) A(...)

Op 29.10.2010 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 21.05.2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 21.05.2010 (zie bevestiging arts dd. 10.12.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 29.10.2010 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Aldus wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar een “bevestiging” van een arts van 10 december 2014. Deze “bevestiging” werd tezamen met de bestreden beslissing aan de verzoekers ter kennis gebracht en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, op vraag van de gemachtigde de volgende vergelijking heeft gemaakt van de verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf die werden ingediend:

“A(...), M(...) A(...)

[...]

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 06.11.2014 en 01.03.2013 te vergelijken.

Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 06/11.2014 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. F. Janssens op 28.10.2014. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 12.06.2014, 10.05.2014 en 17.07.2014 blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 21/05/2010 waardoor DVZ op 29/11/2010 reeds een beslissing heeft genomen. Behoudens de eenzijdige gonartrose, die overigens niet behandeld wordt, gaat het over exact dezelfde aandoening. Betrokkene legt tevens een document d.d. 04.11.2014 voor, afgeleverd door een psycholoog. De informatie in dit document is echter niet van die aard dat zij mijn beoordeling wijzigt van de diagnostische en klinische gegevens uit het voorgelegd doktersgetuigschrift.”

In hun betoog ter ondersteuning van het enige middel geven de verzoekers onder meer aan dat de aanvraag van november 2014 op essentiële punten breder was dan de eerdere aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekers verwijzen onder meer naar de gonarthrose die wat betreft de eerste verzoeker werd vastgesteld. Volgens de verzoekers is het bijgevolg duidelijk dat er op medisch diagnostisch vlak niet gewoonweg eerder ingeroepen elementen voorlagen, maar dat er ook nieuwe elementen waren, waarnaar ten onrechte geen onderzoek werd gevoerd.

Wat de eerste verzoeker betreft, stelt de Raad na onderzoek van de stukken uit het administratief dossier vast dat het standaard medisch getuigschrift van 28 oktober 2014 dat werd aangevoerd ter

ondersteuning van de aan thans bestreden beslissing ten grondslag liggende aanvraag van 6 november 2014 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, naast een cardiaal lijdend tevens melding maakt van een "gonarthrose" links daar waar de medische stukken die werden voorgelegd in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag d.d. 21 mei 2010 geen melding maakten van gonarthrose. In zijn "bevestiging" van 10 december 2014 stelt de arts-adviseur "Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. (...) blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 21/05/2010 waardoor DVZ op 29/11/2010 reeds een beslissing heeft genomen. Behoudens de eenzijdige gonarthrose, die overigens niet behandeld wordt, gaat het over exact dezelfde aandoening.", zodat ook de arts-adviseur in wezen onderkent dat het "de eenzijdige gonarthrose" niet dezelfde aandoening betreft dan de aandoening waarop de aanvraag 21 mei 2010 betrekking had.

De gemachtigde miskent dan ook de voorliggende gegevens, en tevens de "bevestiging" van de arts-adviseur, waar hij stelt "Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 21.05.2010 (zie bevestiging arts dd. 10.12.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene."

De opmerking van de arts-adviseur dat deze eenzijdige gonarthrose niet behandeld wordt, is zonder relevantie nu in het licht van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet enkel van tel is dat deze of gene elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op een zorgvuldige feitenvinding waar zij stelt dat de door de eerste verzoeker ingeroepen elementen dezelfde zijn als de elementen ingeroepen in de eerdere aanvraag van 21 mei 2010, dat diens gezondheidstoestand ongewijzigd is en dat het voorgelegd medisch getuigschrift slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt.

Het verweer in de nota met opmerkingen, waar overigens niet concreet wordt ingegaan op de argumentatie met betrekking tot de gonarthrose, doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststelling. De rechtspraak waarnaar de verweerder verwijst is niet bindend en bovendien blijkt niet dat de feiten die tot de geciteerde arresten hebben geleid, een dermate graad van gelijkenis vertonen met de thans voorliggende feiten derwijze dat eenzelfde uitspraak zich zou opdringen.

3.4. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond. Het middel is in de aangegeven mate, gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing tot de onontvankelijkheid besluit van "de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.11.2014" werd ingediend door de vier verzoekers samen. Het blijkt dan ook uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat de gemachtigde de aanvraag heeft gekwalificeerd als een enige aanvraag, die werd ingediend door de vier verzoekers samen. De gemachtigde heeft deze enige aanvraag vervolgens in éénzelfde beslissing onontvankelijk verklaard. De bestreden beslissing komt dan ook voor als één en ondeelbaar, zodat de *supra* vastgestelde onwettigheid de nietigverklaring van de gehele beslissing met zich mee brengt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van

artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE